

O malé hastrmance

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť / Jiří Teper

Každý ročník Třešťského divadelního jara přináší jako posel jara tradiční jistotu velkého výběru představení různých žánrů. Jisti si můžeme být i tím, že nebudou chybět pohádky. Tu první letošní představil domácí DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť.

Pohádka O malé hastrmance je rozmarnou a rozezpívanou variací na příběhy malých mořských víl a rusalek. Také malá Hastrmanka, přes varování táty Hastrmana, zahoří nejprve zvědavostí po lidském světě a poté se samozřejmě zakouká do prvního prince, kterého u rybníka potká. Ten je však, jak se zdá, předurčen stát se manželem vdavekchtivé princezny nápadnice, která je mu všude v patách. Princovi Hastrmanka také učarovala, ale aby byla malá vodnická kuňkavá holka princezně rovnocennou soupeřkou, musí proto něco udělat. Nejprve dát všanc staré čarodějnici svou krásu a s hejkalem za lidský hlas a řeč risknout svou budoucnost po jeho boku. Bude to stačit k získání princovy lásky? Závěr hry, oproti osudu klasických kolegyň Hastrmanky, dává zapomenout na jejich nedobré konce.

Autor textu Jiří Teper ani v nejmenším nezastírá inspiraci Rusalkou či Malou mořskou vílou. Snad ve snaze odlehčit známé romantické tragédie a dosadit je do opravdu pohádkového světa, scénář nabízí linii za sebou poskládaných motivů. Střet světa lidí a nadpřirozena je pouze nastíněn a to až idylicky, přirozeně, přátelsky a samozřejmě. Svatební zvony v závěru textu už tak můžeme slyšet od prvních stránek.

I přesto, že scénář pohádkovou zápletku spíš jen povrchově naznačuje, bez valného respektu k zásadám žánru, je tady co hrát a postavy mají hodně prostoru pro svůj vývoj. Herec pak má široké pole působnosti vyřádit se v široké škále čitelných emocí.

Po otevření opony byli malí diváci doslova přestěhováni do podvodního domova pana Hastrmana a dcerky Hastrmanky. Odvaha souboru použít projekci se určitě vyplatila a oslovila. Údiv vzbudilo použití nejen této stále častější technické scénografické možnosti, ale také to, že místo kapra domácího a sumce, o kterém je i několikrát řeč, na jevišti plavalo hejno klaunů očkátých. A malí diváči svého oblíbeného Nema bezpečně poznají a vědí, že bydlí v moři. Jako daň za snahu o navození dokonalé atmosféry, tempo příběhu hodně brzdily a narušily kostrbaté přestavby. Zatažená opona a dlouhý hudební předěl rozvrtěly většinu diváků v sále.

Pěkné kostýmy a vůbec vše, na co oko diváka na jevišti spočine, je ale dokladem toho, že soubor je velmi dobře schopen uchopit vizuální podobu jevištního tvaru. Velký prostor a nevyčerpatelná rezerva se tudíž otevírá pro režii. Spolehnout se může i na pěvecké schopnosti herců a opřít se dá i do dějově logických textů jednotlivých písniček. Interpretační schopnosti herců souboru vykazují jasné známky růstu a zrání. Ke skutečné hlubší práci s postavou, emocemi a motivy pro jednání je pěkně nakročeno.

Děti milují svět iluzí a kouzel. Chtějí se do něj nechat vtáhnout a prožívat vše spolu s jeho bytostmi. Jsou však nekompromisní a důslední v dodržování pravidel jak v logice, tak detailu. Pravda musí být pravdou a lež lží. Iluzivních výpravných pohádek tohoto typu není

nikdy dost. Těšíme se proto na další zaslouženě šťastné konce, na další kouzelné bylo,
nebylo...

Alena Veliká